

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.840 van 2 juli 2015
in de zaak A. 212.788/VII-39.140.**

In zake : Ives DE VOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jacques Tremmery
kantoor houdend te 8930 Menen
Ieperstraat 116
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juni 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2014 waarbij aan Ives De Vos de vergunning wordt geweigerd om het beroep van privédetective uit te oefenen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mitchell Selie, die loco advocaat Jacques Tremmery verschijnt voor verzoeker, en attaché Pascale Cornette, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 17 september 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning om het beroep van privédetective uit te oefenen.

3.2. Over deze aanvraag wordt het advies ingewonnen van de administratie van de Staatsveiligheid en van de procureur des Konings te Oudenaarde.

3.3. Op 29 oktober 2012 antwoordt de administratie van de Staatsveiligheid dat verzoeker “niet gekend” is.

3.4. De procureur des Konings te Oudenaarde brengt op 3 april 2013 een ongunstig advies uit. Dit advies vermeldt onder meer :

“[...]

Strafrechtelijke antecedenten - algemene moraliteit en betrouwbaarheid - gekendheid bij de ordediensten

De Heer De Vos Ives beschikt over een strafregister;

Uit de ANG gegevensbank van de politie blijkt dat betrokkene gekend is voor weerspanning, verkrachting, gewone diefstal en bedreiging met bevel of voorwaarde.

Hij is ook gekend bij de OCMW-diensten van Kluisbergen en Dentergem.

Er zijn thans geen opsporings- of gerechtelijke onderzoeken te zijnen laste gekend;

In het verleden werden voor het Parket Kortrijk een aantal dossiers aangelegd, die niet een direct gunstig beeld van betrokkene schetsen. Ik laat in bijlage de afschriften van de nog beschikbare processen-verbaal worden. Uit deze PV's samen gelezen met de antecedenten op het uittreksel strafregister dient geconcludeerd dat betrokkene een probleem heeft of had met alcohol. Er dienen vragen gesteld bij de algemene moraliteit en betrouwbaarheid”.

3.5. Op 6 juni 2013 stuurt de procureur des Konings te Kortrijk aan de Directie Private Veiligheid een kopie toe van twee processen-verbaal die ten laste van verzoeker werden opgesteld. Het betreft een proces-verbaal wegens mondelinge bedreigingen op 6 oktober 2006 en een proces-verbaal wegens opzettelijke slagen en verwondingen op 14 maart 2003.

3.6. Respectievelijk op 19 augustus 2013 en 27 september 2013 bevestigen de procureurs des Konings te Oudenaarde en te Kortrijk dat aan verzoeker inzage mag worden verleend van de meegedeelde processen-verbaal.

3.7. Op 6 november 2013 wordt aan verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van het advies van de procureur des Konings te Oudenaarde en de meegedeelde processen-verbaal overweegt de vergunning van privédetective te weigeren. Aan verzoeker wordt eveneens meegedeeld dat hij over een termijn van vijftien werkdagen beschikt om inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om zijn verweermiddelen in te dienen.

3.8. Vervolgens dient verzoeker op 9 december 2013 zijn verweermiddelen in. Hij wijst er onder meer op dat hij een blanco strafregister heeft.

3.9. Op 17 april 2014 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. Hij beslist dat aan verzoeker de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Die weigering wordt als volgt gemotiveerd :

“[...]

Overwegende dat de Administratie van de Staatsveiligheid op 29 oktober 2012 een advies ‘niet gekend’ uitbracht en dat het Parket van de Procureur des Konings te Oudenaarde op 26 maart 2013 een ongunstig advies uitbracht;

Overwegende dat in het advies van de Procureur des Konings te Oudenaarde d.d. 26 maart 2013 onder meer wordt verwezen naar de hiernavolgende feiten:

‘De heer DE VOS Ives beschikt over een strafregister. Uit de ANG gegevensbank van de politie blijkt dat betrokkene gekend is voor weerspanning, verkrachting, gewone diefstal en bedreiging met bevel of voorwaarde. Hij is ook gekend bij de OCMW-diensten van Kluisbergen en Dentergem. Er zijn thans geen opsporings- of gerechtelijke onderzoeken te zijnen laste gekend;

In het verleden werden voor het Parket Kortrijk een aantal dossiers aangelegd die niet een direct gunstig beeld van betrokkene schetsen. Ik laat in bijlage de afschriften van de nog beschikbare processen-verbaal geworden. Uit deze PV’s samen gelezen met de antecedenten op het uittreksel strafregister dient geconcludeerd dat betrokkene een probleem heeft of had met alcohol. Er dienen vragen gesteld bij de algemene moraliteit en betrouwbaarheid’.

Overwegende dat als bijlage aan het advies een kopie is gevoegd van de volgende processen-verbaal:

PV.KO.43.L1.118743/2002 d.d. inzake 18 november 2002 inzake opzettelijke slagen en verwondingen.

Volgens de bewoordingen van het voornoemd proces-verbaal zou de heer de Ives DE VOS een bestuurster van een wagen een vuistslag hebben gegeven omdat ze volgens eerstgenoemde te dicht achter hem reed. Alsdan is het verbalisanten opgevallen dat de heer Ives DE VOS zich snel opwindt.

Overwegende dat in dit kader dient te worden verwezen naar het proces-verbaal nr. 118743/02 d.d. 18 november 2002:

‘Nopens de ademtest en ademanalyse wordt een navolgend proces-verbaal opgesteld met nr. 309886. Hierbij wensen wij te

vermelden dat DE VOS een verklaring aflegt omtrent de ademtest en ademanalyse, alsook nopens zijn drankgebruik. Door omstandigheden vergeet hij echter zijn verklaring te naamtekenen in het bureel. Wij sturen hem zijn verklaring op en vragen een genaamtekende kopie te bezorgen. Wanneer wij daar geen antwoord op krijgen, sturen wij een tweede keer een kopie en vragen deze genaamtekend terug te sturen. Opnieuw wordt er niet gereageerd. Op zondag 08/12/2002 begeven wij ons in het gezelschap van de collega TOYEN Johan naar de woning van DE VOS IVES om de kopie op te halen. Bij ons aanbellen komt DE VOS IVES de deur openen en deelt ons op onbeleefde en arrogante manier mee dat de documenten opgestuurd zijn en dat hij daar verder niets over wil vertellen. Wij begrijpen niet wat de man zijn probleem is, gezien wij hem iedere keer schriftelijk vriendelijk uitgenodigd hebben en hem nu ook beleefd aangesproken hebben. Nog voor wij hem om uitleg kunnen vragen, duwt hij de deur toe voor onze neus. Wij bellen opnieuw aan. Hij komt opnieuw aan de deur en wij vragen hem wat het probleem is en aan wie hij de documenten heeft toegestuurd, gezien wij totaal niet weten waarom de man zo kwaad reageert. Hij deelt ons opnieuw mee dat alles opgestuurd is en werpt de deur toe. Wij bellen opnieuw aan gezien wij toch tenminste willen weten waarom hij zo misnoegd is. Hierop komt hij ons toeroepen dat hij klacht tegen ons zal neerleggen wanneer wij nog één keer op zijn deurbel duwen. Wij kunnen niet anders dan besluiten de plaats te verlaten en aan te nemen dat DE VOS weigert zijn verklaring genaamtekend aan ons te bezorgen. Hieruit blijkt opnieuw dat DE VOS Ives zich gemakkelijk kwaad maakt en snel in een furie geraakt'.

PV.KO.42.L1.015656/2009 d.d. 1 september 2009 inzake familiale problemen.

Op het moment van de feiten had de heer Ives DE VOS een relatie met een zekere mevrouw Martine DHAENE, die 2 kinderen heeft uit een vroegere relatie. Op een zeker moment zou de heer Ives DE VOS zich hebben gemengd in de verblijfsregeling voor de kinderen. Zo zou hij meer bepaald op een zeker moment de weg versperd hebben aan de grootouders toen deze de kinderen wilden afzetten aan de school.

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer d.d. 9 december 2013 stelt dat uit dit proces-verbaal niet blijkt dat enig strafbaar feit aan hem kan worden aangewreven;

Overwegende dat iemand met de wagen de weg versperren, om vervolgens een kind in de wagen te duwen en weg te rijden, vragen doet stellen met betrekking tot de ingesteldheid en moraliteit van de betrokkene;

Overwegende dat dit wel een uitzonderlijke manier is om zich te mengen in een aangelegenheid van verblijfsregeling;

Overwegende dat dit wordt bevestigd door de bewoordingen van bijlage 3 aan het proces-verbaal nummer 005448/09 d.d. 19 oktober 2009:

‘DE VOS stond erop dat de kinderen op de Markt in Wakken werden op- en afgehaald, zodat DE VOS niets met de zaak te maken kreeg en er sociale controle was. DE VOS waarschuwt dat wanneer SILVRANTS verder ‘blijft moeilijk doen’, hij hem eens zal aanpakken

en er niet goed zal van zijn. Wij wijzen DE VOS erop dat dit niet kan en hij hiermee niets zal bereiken. DHAENE zegt sedert april 2009 een ziekteuitkering te genieten omwille van het niet aankunnen van de spanning door de scheidingsmoeilijkheden. DE VOS zegt vastgoedexpert te zijn op zelfstandige basis. Sedert 2 jaar is hij niet meer aan het werk door een zware rugoperatie. Tijdens het gesprek komt DE VOS dominant en bazig over. Hij praat bij momenten met luide stem en veel expressie. Hij is voortdurend aan het woord en DHAENE bevestigt zijn verhaal door instemmend te knikken’.

Overwegende dat bij brief d.d. 6 juni 2013, uitgaande van het Parket van de Procureur des Konings te Kortrijk, de administratie in het bezit werd gesteld van de hiernavolgende processen-verbaal:

PV.KO.45.L1.16787/06 d.d. 6 oktober 2006 inzake mondelinge bedreiging en beschadigingen.

Desbetreffend heeft de heer Ives DE VOS verklaard:

‘Het klopt dat er een incident is geweest in de burelen van Century 21 te Kortrijk. Dat bureau heeft mijn moeder bedrogen inzake een verkoop van een appartement. Ik ben daaromtrent in discussie gegaan met David DEVOS van het immo-buro. Ik ken hem want ik heb daar nog gewerkt in dat buro. Ik had trouwens zakelijke relaties met hem. Het is zo dat de discussie wat hoog opliep en dat ik opgejaagd werd door David. Ik heb dan op een bepaald moment inderdaad mijn vuist opgeheven en op het buroblad geslagen’.

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer d.d. 9 december 2013 stelt dat er niets zou beschadigd zijn en van bedreigingen geen sprake kan zijn;

Overwegende dat deze versie strijdig is met de bewoordingen van het voornoemd proces-verbaal; dat bovendien uit dit proces-verbaal blijkt dat aanvrager de schade wou vergoeden maar niet akkoord ging met het voorgelegde schadebestek daar dit niet van een erkende aannemer kwam;

Overwegende dat aanvrager in dit kader verder heeft verklaard: ‘Indien ik een schadebestek van een erkende hersteller krijg, zal ik zeker de schade, door mij aangebracht vergoeden’ (PV nr. GF016787/06 d.d. 06/10/2006); dat hieruit blijkt dat aanvrager de voornoemde feiten heeft bekend;

Overwegende dat het slachtoffer in het voornoemd dossier, namelijk de heer Rubben DE BISSCHOP, in het PV nr. GFO1678/06 d.d. 6 oktober 2006 het volgende heeft verklaard:

‘Ik had echt angst van DEVOS, volgens mij had hij ook gedronken. Toen hij onze zaak verliet, dit samen met zijn moeder, zei hij tegen zijn moeder: ‘We gaan naar het volgende adres’. Ik ben bang dat dit bedoelde adres mijn adres is. Ik had immers in vorige gesprekken met zijn moeder mijn adres vermeld’;

Overwegende dat uit de voornoemde verklaring enerzijds het alcoholgebruik en anderzijds het gewelddadig karakter van de aanvrager blijkt;

PV.KO.43.L1.104229/03 d.d. 14 maart 2003 inzake opzettelijke slagen en verwondingen.

Overwegende dat het hier een vechtpartij in een café betreft waarbij aanvrager betrokken was. Alsdan heeft de heer Ives DE VOS iemand omver

gelopen, heeft hij een barkruk genomen en die naar het hoofd van de uitbater gesmeten; Dat vervolgens betrokkene is gaan lopen;

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer stelt dat ten onrechte wordt verwezen naar het gegeven dat hij problemen heeft met alcohol, slagen en verwondingen;

Overwegende dat zowel in het PV.KO.43.L1.118743/2002 als in het proces-verbaal PV.KO.45.L1.16787/06 wordt gerefereerd naar het alcoholgebruik van betrokkene;

Overwegende dat de voornoemde feiten van opzettelijke slagen en verwondingen dermate ernstig zijn daar artikel 3, § 1, 1° van de voornoemde wet van 19 juli 1991 bepaalt dat een privé-detective niet mag veroordeeld zijn voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen;

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer, verwijst naar het gegeven dat geen enkele van de voornoemde processen-verbaal aanleiding hebben gegeven tot een veroordeling;

Overwegende dat de afwezigheid van veroordeling tot de feiten zoals omschreven in artikel 3, § 1, 1°, van de detectivewet of de uitwissing en het eerherstel op zich nog geen garantie inhouden dat de vergunning zal worden toegekend of vernieuwd; dat op deze wijze de Minister van Binnenlandse Zaken, discretionair oordelend, aan hen die nochtans aan alle vergunningsvereisten voldoen, een vergunning kan weigeren;

Overwegende dat op deze wijze feiten die niet het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling of die door het parket zonder gevolg worden gerangschikt, bijvoorbeeld omwille van andere prioriteiten of omwille van hun beperkte maatschappelijke weerslag, een weigering kunnen rechtvaardigen wanneer ze bekeken worden op deontologisch vlak;

Overwegende dat voor de uitoefening van deze specifieke appreciatiebevoegdheid die door de wet wordt toegekend aan de minister van Binnenlandse Zaken voornamelijk de criteria van betrouwbaarheid en eerlijkheid op moreel, financieel en professioneel vlak, de geoorloofdheid en ondubbelzinnigheid in het gebruik van de methoden en in de toegang tot de informatiebronnen in acht moeten worden genomen; dat inderdaad uit de voorbereidende werken van de wet blijkt dat met deontologische inbreuken feiten bedoeld worden die, zelfs indien ze betrekkelijk onschuldig zijn op strafrechtelijk vlak, en daarom niet het voorwerp uitmaken van een veroordeling, of zelfs indien ze door het parket zonder gevolg worden gerangschikt, een weigering kunnen rechtvaardigen wanneer ze bekeken worden op deontologisch vlak;

Overwegende dat aanvrager ten onrechte het principe 'in dubio pro reo' wil doortrekken naar administratieve procedures;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken een appreciatiebevoegdheid heeft betreffende de door de kandidaat-detective gepleegde feiten, die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene;

Overwegende dat het perfect mogelijk is dat feiten die in het dagelijkse leven als vrij onbelangrijk beoordeeld worden door de gerechtelijke overheid,

heel wat ernstiger worden indien ze zich voordoen naar aanleiding van de uitoefening van het beroep van privé-detective;

Overwegende dat het algemeen belang er bij gebaat is dat slechts moreel en professioneel betrouwbare personen het beroep van privé-detective uitoefenen, dat hierbij het algemeen belang primeert op het privaat belang;

Overwegende dat uit voornoemde feiten blijkt dat dit geen houding is die strookt met het profiel van privé-detective;

Overwegende dat aanvrager in het voornoemde, door hem overgemaakte verweer, verwijst naar het gegeven dat hij nog over een blanco strafregister beschikt;

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings zich voor het verlenen van het advies mag baseren op de elementen, zoals weergegeven in de ANG gegevensbank;

Overwegende dat de wetgever oordeelde dat het beroep van privé-detective voorbehouden dient te blijven aan betrouwbare figuren die geen ongeoorloofde middelen en methodes gebruiken;

Overwegende dat de voorwaarden bepaald in artikel 3, § 1 van de wet van 19 juli 1991 gelden als minimumvoorwaarden die verplichte weigeringsmotieven uitmaken;

Overwegende dat feiten evalueren op deontologisch vlak betekent deze feiten analyseren op het gebied van moraliteit, betrouwbaarheid, geloofwaardigheid en eerlijkheid op moreel, financieel en professioneel vlak;

Overwegende dat ook feiten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie kunnen uitmaken en door de Minister van Binnenlandse Zaken in aanmerking kunnen genomen worden in het kader van artikel 3, § 4, van de detectivewet;

Overwegende dat de wet van 19 juli 1991 van openbare orde is, dat de problematiek van de privé-detectives heel nauw samenhangt met de problematiek van de openbare orde en veiligheid en dat de vergunning betrekking heeft op het specifieke beroep van privé-detective;

Overwegende dat de algemene doelstelling van de wet van 19 juli 1991 uitgaat van het principe het beroep van privé-detective enkel toegankelijk te maken voor betrouwbare personen die geen ongeoorloofde methodes gebruiken en van het groot belang van de betrouwbaarheidsvereiste (Gedr.St. Senaat, 1990-1991, nr. 1259/1, p. 1 en 2);

Overwegende dat de uitoefening van het beroep van privé-detective een absolute betrouwbaarheid en correctheid veronderstelt;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken over een appreciatiebevoegdheid beschikt betreffende de door de detective gepleegde feiten, die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene (art. 3, § 4 van de voornoemde wet van 19 juli 1991); dat de hogervermelde feiten en de houding van de betrokkene dusdanig zijn dat ze dit vertrouwen ernstig raken doordat ze de morele integriteit en betrouwbaarheid aantasten, in het licht van de wet van 19 juli 1991;

Overwegende dat terzake kan verwezen worden naar het arrest nr. 139.164

van de Raad van State d.d. 13 januari 2005 inzake HOPMANS;

(...)

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer d.d. 9 december 2013 verwijst dat nergens uit het dossier gegevens zouden blijken die, in tegenstelling tot het blanco strafregister, zouden aantonen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanningheid, verkrachting, gewone diefstal en bedreiging met bevel of voorwaarde;

Overwegende dat in de brief d.d. 1 maart 2013, gevoegd als bijlage aan het voornoemd advies van het Parket van de Procureur des Konings te Oudenaarde d.d. 1 maart 2013, blijkt dat door het Parket van de Procureur des Konings te Oudenaarde aan het Parket van de Procureur des Konings te Kortrijk een kopie van een aantal processen-verbaal werden opgevraagd;

Overwegende dat uit deze processen-verbaal met referentie KO.42.L1.15656-09, KO.45.L1.167887-06, KO.43.L1.104229-03, KO.43.L1.118743-02, KO.1463.100125-99, KO.037.64.607-98 en KO.41.18.3838-98 blijkt dat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van voornoemde feiten;

Overwegende dat niet alle processen-verbaal gevoegd zijn als bijlage aan het voornoemd advies van het Parket van de Procureur des Konings daar deze niet meer in het archief zitten; dat dit echter niets wijzigt aan het gegeven dat aanvrager het voorwerp heeft uitgemaakt van deze feiten;

Overwegende dat geen enkele bepaling van de wet van 19 juli 1991 voorziet dat de Minister van Binnenlandse Zaken gehouden is door een eventuele beslissing van het parket;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid op disciplinair vlak de gevolgen van de feiten kan evalueren en daarbij kan oordelen dat het naar de toekomst toe aangewezen is dat de betrokkene het beroep van privé-detective niet zou uitoefenen;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling van de ingesteldheid van een persoon alle gegevens van bestuurlijke of gerechtelijke aard in overweging kan nemen; dat enkel op basis van een volledig overzicht van het gerechtelijk verleden, zonder beperking in de tijd, de Minister een weloverwogen beslissing kan nemen aangaande het voldoen aan de voorwaarden voor het bekomen van de vergunning; dat anders oordelen de Minister van Binnenlandse Zaken nooit zou toelaten een volledig beeld te krijgen van de levenswandel en de ingesteldheid van betrokkene;

Overwegende dat bij gebrek aan nauwkeurige en gedetailleerde informatie, de Minister ertoe kan gebracht worden een vergunning af te leveren aan personen die een ernstig veiligheidsrisico inhouden;

Overwegende dat een privé-detective in de uitoefening van zijn activiteiten immers een voorbeeldfunctie heeft;

Overwegende dat het geheel van de voornoemde feiten een negatief licht werpen op de deontologische geschiktheid voor de functie van privé-detective;

Overwegende dat voor wat betreft het gegeven dat deze feiten dateren van 2002, 2003, 2006 en 2009 het zo is dat de Minister van Binnenlandse zaken alle feiten mee in de beoordeling kan opnemen zonder beperking in de tijd;

Overwegende dat het geheel van de voornoemde feiten getuigt van een laakbare deontologie in hoofde van de betrokkene;

Overwegende dat uit voorgaande processen-verbaal blijkt dat u over een explosief karakter beschikt en al te snel uw toevlucht zoekt tot geweld;

Overwegende dat de overheid traditioneel de eindverantwoordelijkheid draagt voor het waarborgen van de openbare orde en de veiligheid binnen de maatschappij;

Overwegende dat men van de Minister van Binnenlandse Zaken mag verwachten dat hij de nodige voorzorgen aan de dag legt bij het afleveren van een vergunning als privé-detective, dat dit impliceert dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn discretionaire bevoegdheid mag en moet aanwenden teneinde na te gaan of een persoon die wenst te werken in de sector van de private opsporing over de juiste ingesteldheid hiertoe beschikt en geen feiten heeft begaan die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in betrokkene;

Overwegende dat tevens het bestuur over alle feitelijke gegevens; inlichtingen en adviezen moet beschikken die het haar mogelijk moeten maken om met kennis van zaken te beslissen;

Overwegende dat aanvrager in het door hem overgemaakte verweer verwijst naar het gegeven dat in het voornoemd advies van het Parket van de Procureur des Konings onjuistheden worden vermeld in die zin dat hij nooit werkzaam is geweest bij AXA;

Overwegende dat dit voornoemd aspect een materiële vergissing betreft waaruit echter niet mag afgeleid worden dat het ganse advies onjuist zou zijn;

Overwegende dat deze materiële vergissing niet wijzigt aan het bestaan van de processen-verbaal;

(...)

Overwegende dat de door aanvrager ingeroepen argumenten door de Minister van Binnenlandse Zaken inhoudelijk werden onderzocht en niet vermochten de aan het toepasselijke recht getoetste feiten te weerleggen”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele- en de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat het advies van de procureur des Konings te Oudenaarde, waarop de bestreden beslissing zou steunen, niet kan worden

beschouwd als voldoende pertinent, maar integendeel gekenmerkt wordt door vaagheid. Volgens verzoeker kan de overweging in dit advies waarin gesteld wordt dat “uit deze PV’s samen gelezen met de antecedenten op het uittreksel strafregister dient geconcludeerd dat betrokkene een probleem heeft of had met alcohol”, de beslissing tot weigering van de vergunning niet verantwoorden.

Verzoeker is bovendien van mening dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is, doordat er een onevenwicht bestaat tussen het nadeel dat hem door de weigering van de vergunning wordt berokkend en de gebrekkige en onvoldoende motivering die aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is het onduidelijk om welke redenen de vergunning van privédetective wordt geweigerd. Er wordt vaag gesuggereerd dat hij met problemen zou kampen, terwijl hiervan geen enkel bewijs wordt bijgebracht. Hij meent dat geen enkel obstakel hem verhindert het beroep van privédetective uit te oefenen. Er zijn geen actuele bewijzen of argumenten om de bestreden beslissing afdoende te verantwoorden. Aan de motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel vage begrippen worden gehanteerd, zoals een mogelijk alcoholprobleem waarvan geen enkel spoor is en waaromtrent ook niet kan worden verwezen naar feiten uit het verleden.

5. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing een motivering bevat waarin zowel de rechtsgrond als de aan verzoeker ten laste gelegde feiten worden vermeld, dat zij zich niet enkel heeft gebaseerd op “vage alcoholproblemen”, dat uit de gegeven motivering blijkt dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing alle relevante factoren en omstandigheden heeft afgewogen en het verweer van verzoeker inhoudelijk heeft onderzocht en dat ook feiten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling een ernstige tekortkoming kunnen uitmaken van de beroepsdeontologie en in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective (hierna : wet op de privédetectives). De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan bewezen is en die in rechte ter

verantwoording van die beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

6. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert verzoeker dat hij, in tegenstelling tot wat in het advies van de procureur des Konings te Oudenaarde wordt beweerd, een blanco strafregister heeft, dat bijgevolg moet worden besloten dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten zoals verkrachting en diefstal en dat hij in het verleden slachtoffer is geweest van wraakacties en klachten bij de politie, maar dat er geen vervolging werd ingesteld omdat het parket van oordeel was dat deze klachten niet konden leiden tot een veroordeling. Doordat op basis van deze klachten een vergunning als privédetective wordt geweigerd, wordt hij alsnog gestraft voor feiten die niet bewezen zijn. Bovendien hebben de processen-verbaal betrekking op feiten van jaren geleden en wordt op geen enkele wijze aangetoond waarom hij het beroep van privédetective niet zou kunnen uitoefenen. Door zonder grondig onderzoek te verwijzen naar klachten uit het verleden en daaruit te besluiten dat er vragen moeten worden gesteld over zijn algemene moraliteit en betrouwbaarheid, miskent de verwerende partij het vermoeden van onschuld. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij uit een aantal processen-verbaal conclusies getrokken, zonder te verantwoorden hoe zij tot die conclusies komt. Van hem kan niet worden verwacht dat hij zelf op onderzoek uitgaat naar de motieven van de bestreden beslissing en zelf navraag gaat doen bij verscheidene instanties, zoals het OCMW van Kluisbergen en Dentergem. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing steunt op vage beweringen waartegen hij zich niet kan verdedigen.

Beoordeling

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet

zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

8. In zijn verzoekschrift bekritiseert verzoeker de uitdrukkelijk opgegeven motieven enkel in zoverre in het advies van de procureur des Konings te Oudenaarde wordt gesteld “dat betrokkene een probleem heeft of had met alcohol”.

9. Op grond van artikel 3, § 4, van de wet op de privédetectives beschikt de minister van Binnenlandse Zaken over een appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de door de detective of de kandidaat detective gepleegde feiten die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene.

Met de bestreden beslissing weigert de minister van Binnenlandse Zaken de vergunning om het beroep van privédetective uit te oefenen, omdat hij van oordeel is dat de in het advies van de procureur des Konings en in de meegedeelde processen-verbaal vermelde feiten “een negatief licht werpen op de deontologische geschiktheid [van verzoeker] voor de functie van privé-detective” en “dat het geheel van de voornoemde feiten getuigt van een laakbare deontologie in hoofde van de betrokkene”. Daaraan wordt toegevoegd “dat uit voorgaande processen-verbaal blijkt dat [hij] over een explosief karakter beschikt en al te snel [zijn] toevlucht zoekt tot geweld”. Het feit dat de procureur des Konings te Oudenaarde in zijn advies in het midden heeft gelaten of verzoeker momenteel nog een alcoholprobleem heeft of niet, doet geen afbreuk aan deze motivering.

10. Waar de opdracht en de methodes van de privédetective de openbare orde en veiligheid, en het privéleven van de burgers raken, heeft de wet op de privédetectives het beroep willen saneren door het te onderwerpen aan een zeer specifieke en beperkende regeling en door de uitoefening ervan voor te

behouden aan personen van wie mag worden aangenomen dat zij in ieder opzicht voldoende waarborgen bieden. Terzake beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

In de bestreden beslissing worden feiten aangehaald die een negatief licht werpen op de deontologische geschiktheid van verzoeker om het beroep van privédetective uit te oefenen en wordt inzonderheid uit de meegedeelde processen-verbaal afgeleid dat hij een explosief karakter heeft en al te snel zijn toevlucht neemt tot geweld. De verwerende partij is bij de uitoefening van haar appreciatievrijheid de grenzen van de redelijkheid niet te buiten gegaan door op grond van deze motieven de vergunning aan verzoeker te weigeren.

Het eerste middel is ongegrond.

11. In zoverre verzoeker voor het eerst in zijn memorie van wederantwoord, in vrij algemene termen, kritiek levert op andere overwegingen van het bestreden besluit, voert hij in wezen een nieuw middel aan. Aangezien dit nieuwe middel niet van openbare orde is en het reeds in het verzoekschrift tot nietigverklaring kon worden aangevoerd, is het niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. In een tweede middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet genomen werd binnen een redelijke termijn, dat overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet op de privédetectives de beslissing waarbij de vergunning wordt verleend of geweigerd, binnen zes maanden na de aanvraag ter kennis moet worden gebracht aan de aanvrager, dat hij meer dan anderhalf jaar op een beslissing heeft moeten wachten en dat de overschrijding van de redelijke termijn leidt tot bevoegdheidsverlies of minstens moest het overschrijden ervan volgens verzoeker in rekening worden gebracht door “slechts een geringe sanctie” te

nemen.

13. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker geen belang heeft bij het middel, aangezien de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van de schending van de redelijke termijn ertoe zou leiden dat het bestuur een nieuwe en nog veel latere beslissing zou moeten nemen. Voorts stelt zij dat de termijn van zes maanden, vastgesteld in artikel 2, § 1, van de wet op de privédetectives, een termijn van orde is. Aan de overschrijding van die termijn is geen enkele sanctie verbonden. Bovendien blijkt uit veelvuldige briefwisseling met de parketten te Oudenaarde en te Kortrijk dat zij niet heeft stilgezeten. De aan de overheid opgelegde vereiste om binnen een redelijke termijn te beslissen dient in concreto te worden beoordeeld, rekening houdend met de noodwendigheden van de dienst enerzijds, en het belang van verzoeker anderzijds, alsmede met de complexiteit van de zaak. Het bestuur dient tevens over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het haar mogelijk maken om met kennis van zaken te beslissen.

14. In zijn memorie van wederantwoord merkt verzoeker op dat hij schade heeft geleden door de laattijdigheid van de beslissing. Zijn opleiding als privédetective is al meer dan twee jaar voltooid en hij is gedurende anderhalf jaar onwetend gebleven over de vraag of hij al dan niet het beroep van privédetective zou kunnen uitoefenen. Volgens verzoeker is het al te gemakkelijk om te beweren dat hij geen belang heeft bij het middel omdat een nieuwe beslissing nog veel langer op zich zou laten wachten. Op die manier hoeft de verwerende partij immers op dit vlak nooit enige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Hij meent dat alleen al het feit dat na de nietigverklaring van de bestreden beslissing een nieuwe beslissing - en dus mogelijk een gewijzigde beslissing - dient te worden genomen, tot gevolg heeft dat hij belang heeft bij het middel.

Beoordeling

15. Naar luid van artikel 2, § 1, vierde lid, van de wet op de privédetectives moet de beslissing waarbij de vergunning wordt verleend of geweigerd binnen zes maanden na de aanvraag ter kennis worden gebracht van de aanvrager.

Noch uit voormelde wet, noch uit enige andere rechtsregel vloeit voort dat bij de overschrijding van deze beslissingstermijn aan de betrokkene de gevraagde vergunning moet worden verleend. Wel zou het gegrond bevinden van het middel waarin wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, tot gevolg hebben dat de minister zijn bevoegdheid om over de aanvraag uitspraak te doen heeft verloren. Verzoeker heeft geen belang bij die vaststelling.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys